

Годуновъ

да издаваше

бразитъ царски; но Иванъ Петровичъ  
ве пакъ не го издаде ти.

Василий Шуйски

азъ знаехъ,

болярино, че отъ Старкова всичко  
узнахъ си вече.

Годуновъ

Знаехъ ли ти —

и тоя листъ, не знаа?

Василий Шуйски

знаехъ.

Годуновъ — показва му молбата.

Подписа

признаваше ли?

Василий ШуйскиНе само <sup>сам</sup> подписа.

Болярино, признавамъ, че записанъ  
молбата азъ. Защо да крия? — Искахъ  
да ти помоща въ нѣщо — въ коротко  
съ владиката въ оръжъ и въиго вѣже,  
и цѣлата Москва криво нѣкъ пристава,  
сѣвети вѣрки даваме. Вори  
такива се измѣриха, които  
готови бѣха да признаватъ въ Иванъ  
за царъ Дмитрия: предложихъ тая  
молба могава — злото да избѣгнемъ!  
Защо не пофони да подадемъ  
молбата си? — Ти знаеме за нея!

Ти щѣше да подготвишъ царя: той  
ще ни изслушаме, ще ни откажеме —  
и всичко щѣше да се свърши мирно  
и тихо.

Годуновъ

Гладко мѣстѣта перъ се яве.